Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea Vărzăreşti
(17 mai)

Index

Acatistul Maicii Domnului în cinstea icoanei Sale făcătoare de minuni de la Mănăstirea Vărzăreşti

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

O, prea curată Fecioară, ceea ce eşti plină de daruri, Maica creştinilor şi ocrotitoarea mănăstirii noastre, stăm acum în faţa cinstitei tale icoane. Şi tu fiind de faţă, ajută-ne cu mila ta, ca noi cu inimă curată, cu sufletul smerit, cu minte plecată şi dragoste adevărată să-ţi cântăm ţie cu credinţă: ***Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!***

Icosul 1

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Împărăteasa cerului şi a pământului, podoaba bisericii şi nădejdea neamului omenesc, lăudat este numele tău între toate neamurile, precum ai binevestit tu singură după zămislirea dumnezeiască. Pe acestea descoperindu-ni-le Dumnezeu, din mila Lui, încercăm şi noi cu buze întinate să strigăm:
Bucură-te, ceea ce stai la tronul Dumnezeirii;

Bucură-te, Împărăteasa heruvimilor şi a serafimilor;
Bucură-te, îţi spun toate puterile cereşti şi toţi sfinţii;
Bucură-te, îţi cântă ţie toţi ierarhii, cuvioşii şi mucenicii;
Bucură-te, că ei se minunează de dragostea ta cea către noi;
Bucură-te, mireasmă cerească de care nu ne putem sătura;
Bucură-te, desfătarea bisericii cereşti;
Bucură-te, ocrotitoarea şi ajutătoarea bisericii pământeşti;
Bucură-te, că înaintea ta se pleacă tot genunchiul ceresc şi pământesc;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 2
Cerească Împărăteasă, primeşte de la noi această umilită cântare şi pleacă urechea ta către rugăciunile noastre. Căci la tine alergăm în scârbele şi întristările noastre, vărsând lacrimi şi ne rugăm: linişteşte sufletele noastre cele zbuciumate ca să putem cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2
Din înălţimile cereşti arhanghelii şi toate puterile cereşti, stând înaintea ta, îţi strigă ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, şi împreună cu ei te slavosloveşte toată făptura, zicând:
Bucură-te, mirarea cea mare a îngerilor;
Bucură-te, propovăduirea proorocilor;
Bucură-te, podoaba cea aleasă a arhanghelilor;
Bucură-te, întărirea cea tare a călugărilor;
Bucură-te, lauda cea proslăvită a apostolilor;
Bucură-te, povăţuitoarea cea tare a călugărilor;
Bucură-te, înfrânarea pustnicilor;
Bucură-te, curăţenia şi slava fecioarelor;
Bucură-te, celor întristaţi de-a pururea mângâiere;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 3
O, prea cinstită Fecioară, Maica lui Hristos Dumnezeu, priveşte şi spre noi, nevrednicii şi păcătoşii şi neprivind la fărădelegile noastre, trimite-ne ajutor şi mângâiere în necazurile şi suferinţele noastre. Caută spre necunoştinţele şi neputinţele noastre şi ne luminează inimile ca să cunoaştem şi să facem voia Fiului tău şi Dumnezeului nostru şi cu bucurie să-i cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 3

Văzând marea ta iubire de oameni şi fiind noi nevrednici pentru a-ţi mulţumi, te rugăm să primeşti măcar această cântare:
Bucură-te, ceea ce eşti slăvită de cetele îngereşti;
Bucură-te, că te veseleşti împreună cu toate puterile cereşti;
Bucură-te, că toţi în cer şi pe pământ te prea măresc;
Bucură-te, că din adâncul inimilor te cinstesc;
Bucură-te, ceea ce eşti floare bine mirositoare;
Bucură-te, ceea ce eşti piatră fără de preţ;
Bucură-te, că toţi îţi strigăm cu bucurie;
Bucură-te, că noi nu încetăm a-ţi cânta ţie;
Bucură-te, că ochii tăi cei senini, pururea sunt plini de lacrimi pentru păcatele noastre;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 4
Plini fiind de rănile păcatelor noastre şi neputând a răbda durerea lor, cerem de la tine ajutor, zicând: Stăpână, tămăduieşte sufletele noastre cele putrezite de mulţimea păcatelor, pentru a cânta lui Dumnezeu cu pace şi dragoste: ***Aliluia!***

Icosul 4
Porumbiţa cea prea bună, lină şi fără de răutate, Stăpâna tuturor făpturilor, ce cununi am putea pune pe capul tău plecat în faţa lui Dumnezeu când te rogi pentru păcatele noastre? Cu ce-am putea să te mulţumim, afară de rodul buzelor noastre? Dar vedem că şi ele nu sunt curate pentru a-ţi mulţumi. Şi, pentru ca să nu ne aflăm nemulţumitori, iartă-ne, Maică, aşa cum ştii tu şi primeşte de la noi acestea:
Bucură-te, cea neobosită de a cere milă pentru oameni;
Bucură-te, că îndepărtezi mânia lui Dumnezeu ce vine asupra noastră;
Bucură-te, ceea ce aperi mereu de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi;
Bucură-te, că cererile tale sunt ascultate de Dumnezeu;
Bucură-te, că ceri îndurarea Fiului tău şi Dumnezeului nostru pentru noi ticăloşii;
Bucură-te, picătură ce risipeşti mânia lui Dumnezeu;
Bucură-te, grabnică ajutătoare a noastră;
Bucură-te, că te milostiveşti spre neputinţele noastre;
Bucură-te, scăparea noastră de toate necazurile;
Bucură-te, ceea ce cu multă răbdare ne aştepţi, când noi ne depărtăm de tine;
Bucură-te, că ne este de ajuns doar o privire a ochilor tăi senini de pe sfânta ta icoană ca să ne liniştim;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 5

Te-ai arătat şi nouă, Stăpână, cu adevărat făcătoare de minuni, căci icoana ta, pe când se afla la mănăstirea Rudi, nimerind în foc a rămas nevătămată. Aşadar te-ai făcut şi nouă cunoscută, binecuvântându-ne pe noi şi sfânta mănăstire prin această icoană a ta, pentru care ne grăbim şi noi a-ţi aduce ţie laude, iar lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

A sosit şi ziua cea de mare bucurie când tu, Preacurată, ai binevoit de a veni şi în mănăstirea noastră prin această icoană a ta, aducând tuturor maicilor şi surorilor bucurie mare şi ajutor. Căci ele des se adunau ca şi astăzi, aducând înaintea cinstitei icoanei tale bucurii şi mulţumiri, lacrimi şi dureri. Însă noi cu bărbăţie spargem zidul neputinţei noastre, glăsuind:

Bucură-te, făcătoare de minuni;

Bucură-te, că stăpâneşti şi asupra focului;

Bucură-te, că ne întăreşti pe noi în credinţă şi răbdare;

Bucură-te, cu mulţumire îţi zicem ţie, pentru că te-ai întors în mănăstirea noastră;

Bucură-te, că primeşti lacrimile noastre;

Bucură-te, că suferi împreună cu noi;

Bucură-te, că te bucuri împreună cu noi;

Bucură-te, că cu multă răbdare ne aştepţi cînd noi ne depărtăm de tine;

Bucură-te, că ne este de ajuns doar o privire a ochilor tăi luminaţi de pe sfânta ta icoană, ca să ne liniştim;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 6

Venind în Mănăstirea noastră ai adus pace şi linişte, căci tu ne eşti scut de nădejde şi mântuire tuturor. Acestea au fost atâta timp, cât tu Stăpână, te-ai aflat la noi. Căci au venit şi timpuri grele şi pline de mâhnire, când mănăstirea fu închisă, iar Sfânta ta icoană a început a pribegi. Acele cumplite vremuri au sfâşiat inimile maicilor şi surorilor din mănăstirea noastră şi atunci ele strigau către tine, cerând ajutor şi lui Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul 6

În timpuri de prigoană, când s-a închis mănăstirea, iar sfintele icoane erau distruse şi prefăcute în cenuşă, tu Maică milostivă, ai dat curaj şi bărbăţie la maici şi la surori pentru a salva această sfântă a ta icoană, în faţa căreia noi stăm acum şi-ţi cântăm:

Bucură-te, că nu ne-ai părăsit în timpurile cele grele;

Bucură-te, că ne dai la toţi bărbăţie şi curaj atunci când avem nevoie;

Bucură-te, că prin acestea ne arăţi a ta dragoste către noi;

Bucură-te, că în toată vremea ne spui: Eu sunt cu voi;
Bucură-te, că nu ne laşi pe noi să fim munciţi de diavoli;
Bucură-te, luminătoarea minţii noastre împânzite de întristare;
Bucură-te, sprijinitoare şi toiag;
Bucură-te, şi iarăşi zicem: Bucură-te, căci cu tine biruim;
Bucură-te, Maică, celeia ce îţi aducem mulţumiri noi robii tăi;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 7

Ai arătat şi alte semne, Stăpână prea curată, căci iată de-a lungul anilor, venit-au asupra noastră, pentru ticăloşia tuturor vremuri secetoase. Şi atunci din nou au alergat la tine maicile şi surorile, plângând: „Stăpâna Maica noastră, ai milă de prunci şi de bătrâni." Şi aşa rugându-se, o minune! Deschisu-s-a cerul şi mană a plouat, pământul răcorind şi iarăşi odrăsliră câmpiile şi luncile. Şi oamenii văzând, ţi-au mulţumit ţie, Maica noastră scumpă, cântând lui Dumnezeu cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 7

Din multele tale minuni sunt şi unele ca acestea, că atunci când Dumnezeu pedepsea pământul cu multă ploaie, tu luând aminte la rugăciunea maicilor îndurerate ce o înălţau în faţa sfintei tale icoane, îmblânzeai inima Fiului tău şi Dumnezeului nostru şi ploile încetau. Aşijderea ne-ai arătat puterea ta prin această icoană, când pe vremea unui cutremur de pământ s-au aprins singure candelele ce erau în faţa ei. Acestea vorbesc despre prezenţa Maicii Domnului prin această icoană în mănăstirea noastră, pentru care şi noi cu bucurie îi cântăm ei:
Bucură-te, că ţie ţi se supun fulgerele şi ploile;
Bucură-te, că cerul se închide şi se deschide la rugăciunea ta;
Bucură-te, că prin aceasta ne înveţi să vedem că avem păcate, pentru care trebuie să suferim şi să ne rugăm;
Bucură-te, că nu ne laşi în încercările noastre ca să ne înghită focul deznădejdii;
Bucură-te, că prin minunile făcute de tine ne arăţi puterea ta;
Bucură-te, că ne înveţi să strigăm mai des la tine;
Bucură-te, că unde stau doi sau trei la rugăciune eşti şi tu;
Bucură-te, că tu eşti grabnică ajutătoare celor ce se roagă ţie cu credinţă;
Bucură-te, îţi strigăm ţie pentru toate minunile tale;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 8

Îndrăznind oamenii să ia în ascuns icoana ta din mănăstire, tu, Stăpână, ai arătat şi aici minuni, lăsându-i să pătimească mult. În urma suferinţelor s-au trezit din somnul necunoştinţei şi smerindu-le îndrăzneala, i-ai făcut să cunoască puterea ta,

pentru care au hotărât să înapoieze icoana ta în al tău lăcaş şi împreună cu toţi să te slăvească, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Ce bucurie se naşte-n sufletele noastre, căci din nou ne-a venit mama acasă. Şi maicile plângând, după atâta amar de vreme o întâmpină cu lacrimi în ochi la poarta mănăstirii, glăsuind:
Bucură-te, Maica noastră că iarăşi ai venit la noi;
Bucură-te, bucuria noastră fără de margini;
Bucură-te, tămăduirea rănii adânci sufleteşti, ce a sângerat de-a lungul vremii;
Bucură-te, căci ochii maicilor nu văd de lacrima iubirii tale;
Bucură-te, alinarea durerilor şi a zbuciumului nostru;
Bucură-te, bucurie ce nu se poate descrie în cuvinte;
Bucură-te, că iarăşi te vedem aceeaşi;
Bucură-te, că tu priveşti cu aceiaşi ochi la noi;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 9

Ard nestins candelele la icoana ta, de când te-ai întors la mănăstire, Stăpâna noastră. Tu iarăşi eşti cu noi, pentru că nici nu ne-ai părăsit. Ce bine ne este nouă împreună cu Maica noastră cea cerească şi pentru aceasta cântare îi aducem Ziditorului, zicând: ***Aliluia!***

Icosul 9

Această grea încercare pe care am simţit-o în ale noastre inimi s-a petrecut sub ochiul cel Atotvăzător şi Bunul Dumnezeu nimic n-a şters din Cartea vieţii. Fiind, deci, luminaţi la minte, noi cu toţii îţi aducem laude în semn de recunoştinţă, glăsuind:
Bucură-te, că scârba despărţirii noastre s-a prefăcut în bucurie;
Bucură-te, că tu ne-ai învăţat prin ea a fi mai curajoşi;
Bucură-te, că ai tămăduit ale noastre răni;
Bucură-te, că ai pus pe ele alifie de alinare;
Bucură-te, altar de jertfă din nou deschis;
Bucură-te, candelă ce ai strălucit în întuneric;
Bucură-te, inimă deschisă către Dumnezeu;
Bucură-te, pagină din cartea vieţii ce eşti acum scrisă cu slove de argint;
Bucură-te, îţi zicem toţi cei ce astăzi stăm aici;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 10

Văzându-te pe tine venită acasă, noi toţi îţi aducem, Stăpână, cântări şi mulţumire pentru binefacerile şi ajutorul tău şi te rugăm să nu ne mai părăseşti până în sfârşit şi să ne dai darul pocăinţei nouă celor ce cu nădejde îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Noi, nevrednicii suntem cu totul plini de păcate, lăsându-ne cu totul pradă grijilor lumeşti şi neângrijindu-ne de suflet. Dar privind la sfânta ta icoană, Stăpână şi văzând ajutorul ce se dă la mulţimea de oameni ce vin aici, să ne pornim din nou pe calea pocăinţei şi cu bucurie în inimă să cântăm acestea:
Bucură-te, comoara curăţeniei;
Bucură-te, grabnică ajutătoare a credincioşilor;
Bucură-te, mângâierea maicilor şi a surorilor mănăstirii noastre;
Bucură-te, ajutătoare în ispitele noastre;
Bucură-te, împăcarea celor învrăjbiţi;
Bucură-te, că prin tine căpătăm linişte în suflet;
Bucură-te, că ne înveţi să iertăm pe cei ce ne scârbesc pe noi;
Bucură-te, mustrătoarea noastră atunci când greşim;
Bucură-te, ceea ce ne povăţuieşti pe calea mântuirii;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 11

Văzând, Preasfântă Stăpână întristarea inimilor noastre, chinurile sufleteşti şi trupeşti, pocăinţa nemincinoasă a celor ce sunt supuşi patimilor, ai binevoit ca să te întorci la locul tău de mai înainte prin venirea icoanei tale prea minunate, pentru ca toţi ce cad la ea cu credinţă şi cu inimă smerită să dobândească vindecarea de boli sufleteşti şi trupeşti şi să strige lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Având către neamul omenesc dragoste de mamă, le dai ajutor, Stăpână tuturor celor ce aleargă cu credinţă şi cu nădejde la sfânta ta icoană, şi îţi aduc aceste laude:
Bucură-te, că prin tine se pogoară peste noi mila lui Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce mijloceşti la Dumnezeu pentru noi, păcătoşii, în faţa tronului dumnezeiesc;
Bucură-te, baie ce speli sufletele noastre de fărădelegi;
Bucură-te, cheie ce dai veşnică mântuire celor ce se nevoiesc în viaţa călugărească;
Bucură-te, că în orice vreme secetoasă cerem ajutorul tău şi-l dobândim;
Bucură-te, slobozirea celor din primejdii;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale sufletele noastre se ridică la Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce ne-ai lăsat a ta icoană care ne îndrumează spre mântuire;

Bucură-te, nădejdea mănăstirii noastre;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 12
Te lăudăm toţi, Stăpână şi slăvim numele tău în toate zilele, dar mai ales în ziua praznicului tău, căci mult ne-ai mângâiat pe toţi. Pentru această mare facere de bine nu uităm şi noi a-ţi aduce nevrednicile noastre mulţumiri, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Fiind cuprinşi de viforul patimilor cu inimă înfrântă şi cu umilinţă cădem la sfânta ta icoană făcătoare de minuni, de unde primind cele de folos, cu mulţumire îţi cântăm ţie:
Bucură-te, ceea ce ne-ai adus mare bucurie;
Bucură-te, vrednică de lauda cerească;
Bucură-te, bucuria călugărilor şi a călugăriţelor;
Bucură-te, tămăduitoarea tuturor bolilor;
Bucură-te, întărirea noastră în credinţă;
Bucură-te, că ne înveţi să avem nădejde neîndoită;
Bucură-te, că ne îndestulezi cu toate bunătăţile;
Bucură-te, descoperitoarea tuturor tainelor;
Bucură-te, mijlocitoarea tuturor;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Preasfântă Fecioară Marie, Împărăteasa cerului şi a pământului, care te-ai născut din Sfinţii tăi părinţi Ioachim şi Ana, nu avem cununi de aur cu care am putea încununa cinstitul tău cap şi nu putem să înălţăm atâtea biserici şi altare după vrednicia care o ai. Sufletul nostru să fie biserică, iar inima - altarul, unde va arde tămâia rugăciunilor noastre şi îţi vom cânta cu toţii: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1
Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Împărăteasa cerului şi a pământului, podoaba bisericii şi nădejdea neamului omenesc, lăudat este numele tău între toate neamurile, precum ai binevestit tu singură după zămislirea dumnezeiască. Pe acestea descoperindu-ni-le Dumnezeu, din mila Lui, încercăm şi noi cu buze întinate să strigăm:
Bucură-te, ceea ce stai la tronul Dumnezeirii;

Bucură-te, Împărăteasa heruvimilor şi a serafimilor;
Bucură-te, îţi spun toate puterile cereşti şi toţi sfinţii;
Bucură-te, îţi cântă ţie toţi ierarhii, cuvioşii şi mucenicii;
Bucură-te, că ei se minunează de dragostea ta cea către noi;
Bucură-te, mireasmă cerească de care nu ne putem sătura;
Bucură-te, desfătarea bisericii cereşti;
Bucură-te, ocrotitoarea şi ajutătoarea bisericii pământeşti;
Bucură-te, că înaintea ta se pleacă tot genunchiul ceresc şi pământesc;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 1

O, prea curată Fecioară, ceea ce eşti plină de daruri, Maica creştinilor şi ocrotitoarea mănăstirii noastre, stăm acum în faţa cinstitei tale icoane. Şi tu fiind de faţă, ajută-ne cu mila ta, ca noi cu inimă curată, cu sufletul smerit, cu minte plecată şi dragoste adevărată să-ţi cântăm ţie cu credinţă: ***Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea şi ocrotitoarea mănăstirii noastre!***

Rugăciune

O, prea binecuvântată, prea curată Doamnă Stăpână Născătoare de Dumnezeu Fecioară, primeşte aceste rugăciuni pe care cu lacrimi le aducem ţie noi, nevrednicii robii tăi, alergând cu umilinţă la chipul tău cel feciorelnic, că tu însăţi fiind de faţă şi auzind rugăciunile noastre ne împlineşti cererile, fiecăruia după credinţa lui.

Tu uşurezi necazurile celor scârbiţi, neputincioşilor le dai sănătate, pe cei slabi şi bolnavi îi vindeci, pe cei demonizaţi îi izbăveşti de puterea duhurilor necurate, pe

cei asupriţi îi izbăveşti de asuprire, pe cei împilaţi îi mântuieşti, pe păcătoşii care se pocăiesc îi ierţi, pe cei leproşi îi curăţeşti, pe prunci îi miluieşti, pe cei închişi în legături şi în temniţe îi slobozeşti şi toate patimile le vindeci! Ţie Stăpână, Preasfântă Doamnă Născătoare de Dumnezeu, toate îţi sunt cu putinţă, prin mijlocirea ta către Fiul tău.

O, prea bună Maică, Preasfântă Fecioară Maria nu înceta a te ruga pentru toţi arhiereii şi preoţii ţării noastre, pentru părinţi, copii, pentru toate rudeniile noastre, pentru cei vii şi răposaţi.

Roagă-te, Stăpână şi pentru întreaga noastră ţară, conducătorii ei şi pentru noi, nevrednicii robii tăi, care te slăvim, te cinstim şi ne închinăm prea curatului tău chip, având nădejde şi credinţă neândoielnică în tine, ceea ce eşti pururea Fecioară, prea slăvită şi prea lăudată, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Din istoria icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea Vărzăreşti

Icoana Maicii Domnului a fost adusă la mănăstirea Vărzăreşti, care poartă hramul „Naşterea Maicii Domnului”, la începutul veacului trecut, adică după anul 1900, cum se presupune, de la mănăstirea Rudi.

Maica Eleonora, care a venit la mănăstire în anul 1922, afirmă că icoana era de acum la Vărzăreşti.

Cândva această icoană a trecut printr-un incendiu, dar n-a ars. Prin anul 1901, după cum mărturiseşte inscripţia de pe îmbrăcămintea de metal, icoana a fost repa-rată şi reînnoită.

Până în anul 1959 icoana Maicii Domnului s-a aflat în bisericile mănăstirii Vărzăreşti: vara - în biserica de vară cu hramul „Sfântul mare mucenic Dumitru”, iar iarna - în biserica de iarnă cu hramul „Naşterea Maicii Domnului”, mângâind şi ajutând cu puterea Sa cerească de Mamă pe măicuţele şi surorile ce Îi slujeau.

Odată cu închiderea mănăstirii (anul 1959) se încep şi peregrinările icoanei.

În ziua în care au sosit camioane să încarce icoanele mănăstirii pentru a fi transportate la Căpriana, două surori mai tari de fire (sora Alexandra şi sora Elisaveta)

şi-au adunat tot curajul şi au intrat în biserică prin altar, fără a fi observate de nimeni. Au luat icoana Maicii Domnului şi au dus-o în chilia surorii Elisaveta, care se afla în apropierea bisericii. Peste puţin timp sora Elisaveta a trecut cu traiul în sat, iar icoana a fost luată de sora Alexandra în chilia sa.

Maicile şi surorile mai bătrâne spun că în tot acest timp Maica Domnului era cu ele - se adunau toate în chilia surorii Alexandra şi se rugau Preacuratei. De era secetă, în ziua în care se făceau rugăciuni pentru ploaie în acea chilie, până seara ploua numaidecât. Iar când ploaia ţinea prea mult timp, ele făceau rugăciuni pentru contenirea ei, şi ploaia contenea.

Într-o noapte a anului 1977, în timpul cutremurului de pământ, maicile şi surorile au alergat la icoana Maicii Domnului şi mare le-a fost mirarea, când au văzut candelele din faţa icoanei aprinse (fără ca cineva dintre ele să se apropie să le aprindă) - candelele s-au aprins de la sine.

Peregrinările icoanei Maicii Domnului nu se termină aici.

Sora Alexandra avea nişte rude, printre care şi un preot, părintele Dumitru. Ea s-a înţeles cu ei să le dea icoana Maicii Domnului, chipurile pentru o păstrare mai sigură. Aflând de această înţelegere, maicile şi surorile s-au împotrivit şi au hotărât chiar să privegheze chilia surorii Alexandra.

Văzând că nu pot scoate icoana ziua, au venit după icoană în timpul nopţii şi, acoperind-o cu o pânză, au dus-o la maşina care îi aştepta mai la deal de mănăstire, lângă cimitir. Pe drum maşina a nimerit într-un accident, în urma căruia părintele a rămas cu un picior fracturat.

După transmiterea icoanei, sora Alexandra n-a mai primit pe nimeni în chilia sa, pentru a ascunde fapta săvârşită. Însă ea n-a reuşit să ascundă aceasta de inimile simţitoare, care locuiau prin apropiere. Toate maicile şi surorile au început să o mustre pentru că a îndrăznit să dea comoara mănăstirii pe mâini străine.

Sora Alexandra şi-a dat seama de greşeala făcută şi, mustrând-o conştiinţa, a rugat rudele la care se afla icoana să o aducă înapoi. Ele au refuzat, iar în acest timp sora Alexandra s-a îmbolnăvit şi a murit.

Părea că nu mai era nici o nădejde de a reântoarce icoana Maicii Domnului. Dar Maica Domnului a binevoit să miluiască inimile maicilor şi surorilor, astfel icoana a revenit la mănăstire. Şi acest lucru s-a înfăptuit într-un mod minunat.

În 1994 mănăstirea a fost redeschisă. Puţin câte puţin începuse să se adune obştea mănăstirească. Surorile nou-venite, aflând de la surorile mai bătrâne că mănăstirea a avut o icoană a Maicii Domnului, care pentru dânsele era de mare preţ, dar despre care aproape că nu ştiau nimic, au început să o caute prin diferite metode. Zadarnică le-a fost, însă, căutarea. Nimeni nu le-a putut da vreo informaţie concretă despre locul unde se afla icoana.

Şi iată că într-o zi a telefonat la mănăstire o rudă de-a surorii Alexandra, anunţând că peste câteva zile va aduce o icoană a Maicii Domnului. Nimeni nici nu bănuia că anume aceasta este icoana pe care o căutau toţi de atâta timp.

La 11 mai 1997 icoana a fost adusă la mănăstirea Vărzăreşti de rudele părintelui Dumitru.

Evenimentele petrecute înainte de a fi readusă icoana la mănăstire dau clar de înţeles că Maica Domnului i-a impus pe oamenii ce ţineau icoana fără nici un drept sub stăpânirea lor să o aducă înapoi la mănăstire. Cu puţin timp înainte părintele Dumitru, la care se afla icoana, nimerise într-un accident rutier, de data aceasta pierzându-şi viaţa.

Numai după această moarte tragică rudele sale au înţeles, fiind mustrate de conştiinţă şi de Maica Domnului, că icoana Maicii Domnului trebuie întoarsă la locul unde pe bună dreptate să fie păstrată.

În săptămâna în care a fost adusă icoana la mănăstire, timp de trei zile (luni, miercuri şi vineri), o călugăriţă bătrână a văzut deasupra turnului bisericii o rază puternică de lumină care venea dinspre răsărit, din direcţia din care a şi fost adusă icoana Maicii Domnului.

Câţiva ani mai târziu, într-o noapte, o soră din mănăstire a văzut prin fereastra din chilia unde cândva a fost păstrată icoana o luminiţă de candelă. Şi ce este minunat, această luminiţă se vedea ca prin crăpătura de la obloanele unei ferestre, anume aşa cum se vedea pe timpurile când icoana se afla în acea chilie, deşi ferestrele demult erau fără obloane.

Egumenul Serafim, duhovnicul mănăstirii, povesteşte: „De când s-a întors icoana Maicii Domnului la mănăstire toate lucrurile merg cu mult mai bine. S-a îmbunătăţit considerabil viaţa duhovnicească a obştii, a sporit şi ritmul reconstrucţiei, mai bine zis, al construcţiei mănăstirii distruse."

***

Dintre alte minuni săvârşite cu ajutorul Maicii Domnului, una s-a întâmplat chiar cu egumenul Serafim.

La 27 aprilie 1998, de Paştele Blajinilor, părintele Serafim urma să plece cu maşina la cimitirul din Vărzăreşti pentru a sluji cu părintele Serghie, parohul bisericii din Vărzăreşti. Când cobora dealul, părintele Serafim, care era la volan, a observat că frâna maşinii nu funcţionează. Viteza creştea şi părintele a îndreptat maşina într-un copac, reuşind să mai spună doar: „Maica Domnului, nu mă pierde!" Maşina s-a lovit de copac cu roata din stânga şi s-a răsturnat, iar roata a intrat în salonul maşinii sub volan. Părintele Serafim a rămas viu, fără nici o zgârietură.

După ce l-au scos din maşină, părintele a slujit toată ziua, după cum îşi plănuise, mulţumind Maicii Domnului pentru toate.

***

O tânără de 16 ani din satul Hârtop (Cimişlia), care avea o soră la mănăstirea din Vărzăreşti, povestea că ea s-a reţinut într-o seară la biserica din satul natal, unde au fost mai multe cununii. Mergând spre casă, au oprit-o trei tineri. Ea a pus mâinile la piept şi se ruga: „Maica Domnului, scapă-mă, căci eu nu pot fugi de ei." Rugându-se aşa, s-a pomenit în curtea părinţilor ei, în preajmă nefiind nimeni.

***

O femeie din sectorul Nisporeni, judeţul Ungheni, a venit la mănăstirea din Vărzăreşti. După Sfânta Liturghie plângea, povestindu-i părintelui Serafim cum o ameninţă bărbatul ei cu moartea. Părintele a trimis-o la icoana Maicii Domnului să se roage, spunându-i că numai Maica Domnului poate să o păzească.

Nu se ştie cât s-a rugat ea, dar peste câteva zile a venit din nou la mănăstire şi cu lacrimi în ochi a povestit că în acea zi, în care se rugase la icoana Maicii Domnului, cum a ajuns acasă bărbatul ei a luat toporul şi, intrând în bucătărie, a vrut să o lovească. Femeia a reuşit să strige: „Maica Domnului, apără-mă!" Bărbatul a scăpat toporul din mână şi a întrebat mirat: „Ce-am vrut să fac?"

***

Preoteasa Profira din satul Grătieşti, mun. Chişinău, suferea de o boală cronică: bursită calcaroasă la umărul drept. Medicii insistau să o opereze, însă ea a refuzat.

În anul 1999, în Postul mare, a venit la mănăstirea din Vărzăreşti la rugăciunea Sfântului Maslu. Acolo a luat parte la Sfânta Liturghie, la rugăciunile Sfântului

Maslu şi la rugăciunile Sfântului Vasile cel mare. În acelaşi timp se ruga lui Dumnezeu cu cuvintele: „Vindecă-mă, Doamne, că neputincioasă sunt”, implorând tămăduirea mâinii la care avea dureri foarte mari, încât nici nu putea să-şi facă semnul Sfintei Cruci.

După rugăciune a luat ulei sfinţit la Sfântul Maslu, amestecat cu ulei de la candela icoanei Maicii Domnului. Acasă, după rugăciunile de dimineaţă, se ungea la umăr cu acel ulei sfinţit, rugându-se în continuare la Maica Domnului.

În Postul Adormirii Maicii Domnului a revenit din nou la mănăstirea din Vărzăreşti la aceleaşi rugăciuni. Întorcându-se acasă, a continuat să se roage şi să se ungă cu ulei sfinţit.

La 27 decembrie 1999, sculându-se dimineaţa, şi-a dat seama că durerea a dispărut, iar mai târziu s-a convins că boala s-a tămăduit complet. După aceasta s-a mai uns câteva zile, dar continuă să spună rugăciunea zilnic, mulţumind lui Dumnezeu şi Maicii Domnului pentru mila dăruită ei.

Mulţi credincioşi vin la mănăstire şi mulţumesc Maicii Domnului pentru ajutorul şi pacea din familiile lor.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea Vărzăreşti – Istoria icoanei

Dacă paşii te vor purta vreodată, iubite pelerin, pe potecile frământate cu dragoste, credinţă şi suferinţă ce duc spre Mănăstirea Vărzăreşti, nu-i opri. Lasă-i să te conducă acolo, la Maica Domnului, unde vei putea sta de vorbă într-o chilie modestă cu unul dintre acei oameni ai jertfei, fără renume şi fără aureole.

Vei vedea în ochii lui smeriţi şi pururi plecaţi spre pământ cerul şi vei simţi cum din inima sa se înalţă un imn de slavă către Dumnezeu. Vei fi atunci învăluit într-o lumină nematerialnică, într-o împăcare şi o bucurie, care fără cuvinte îţi vor da răspuns la cele mai grele întrebări ale existenţei. Abia atunci vei înţelege că sfinţenia există şi este atât de aproape de noi, încât nu o putem vedea, pentru că este ascunsă în umbra smereniei, într-un colţ al mănăstirii.

Din puţinele informaţii care se deţin se ştie că icoana Maicii Domnului a fost adusă (se presupune) de la Mănăstirea Rudi la răscrucea veacurilor XIX şi XX.

Monahia Eleonora, care a venit în mănăstire în anul 1922, afirma că la intrarea sa în mănăstire icoana se afla aici. Inscripţia de pe îmbrăcămintea de metal a icoanei mărturiseşte că această icoană a fost reparată şi re-înnoită în anul 1901.

O eventuală legătură a Mănăstirii Rudi cu Mănăstirea Vărzăreşti, ce ar face posibilă explicaţia acestei presupuneri, ţine de anul 1828, când Schitul Rudi devine schit de femei şi sunt aduse călugăriţele din Sărătura în număr de 25. După familiarizarea lor cu noul locaş, opt dintre acestea preferă să se transfere la Mănăstirea Vărzăreşti.

În anul 1847, la 3 ianuarie, prin dispoziţia consistoriului duhovnicesc, sunt transferate de la Schitul Rudi la Mănăstirea Vărzăreşti monahiile Magdalena şi Evdochia, care aveau sub 70 ani şi aveau o trăire înaltă. Aşadar, putem admite că între cele două schituri existau careva legături, mai ales prin eventuale corespondenţe între maicile care au fost despărţite.

Cândva această icoană a trecut printr-un incendiu, dar n-a ars, fapt care a fost receptat ca o minune şi datorită căruia icoanei i se atribuie denumirea de făcătoare de minuni, dovedindu-se în timp că nu era o simplă icoană, ci ceva deosebit.

Despre un eventual incendiu la Mănăstirea Vărzăreşti nu este menţionat nicăieri, ceea ce ne motivează să credem că icoana a ars în altă mănăstire, după care a fost adusă la Mănăstirea Vărzăreşti.

În Procesul verbal din 1 martie 1943, în lista de inventar este trecută şi această icoană la nr.216, separat de celelalte icoane: Icoana Maicii Domnului aurită şi înrămată, care se estima la 180 mii lei. Este unicul obiect de valoare al mănăstirii, iar preţul lui echivala, raportat la acea vreme, cât 121 ha de pădure.

Până la închiderea mănăstirii, se ştie despre icoană că se găsea în ambele biserici, conform anotimpului; în perioada caldă a anului icoana se afla în biserica de vară cu hramul „Sfântul mare mucenic Dimitrie", iar iarna - în biserica de iarnă a „Naşterii Maicii Domnului", mângâind şi ajutând cu puterea ei cerească măicuţele şi surorile ce îi slujeau. Odată cu închiderea Mănăstirii Vărzăreşti, în 1959, încep şi peregrinările icoanei Maicii Domnului.

Unica mângâiere pentru vieţuitoarele mănăstirii în această perioadă plină de încercări erau razele luminoase ce izvorau din chipul Maicii Domnului din icoana sa făcătoare de minuni. Ea le era arvuna în nădejdea unor timpuri mai bune, dar s-a dovedit că nu pentru multă vreme.

Din „biografia" icoanei aflăm că în ziua în care au sosit camioanele să încarce odoarele mănăstirii pentru a fi transportate, două surori mai tari de fire (sora Alexandra şi sora Elisaveta) şi-au adunat tot curajul şi au intrat în biserică prin altar, fără a fi observate de nimeni. Au luat icoana Maicii Domnului şi au dus-o în chilia surorii Elisaveta, care se afla în apropierea bisericii. Peste puţin timp sora Elisaveta s-a mutat cu traiul în sat, iar icoana a fost luată de sora (N) în chilia sa, unde se adunau maicile şi surorile şi se rugau Preacuratei.

De era secetă, în ziua în care se făceau rugăciuni pentru ploaie în acea chilie, până seara ploua numaidecât. Iar când ploaia ţinea prea mult timp, ele făceau rugăciuni pentru contenirea ei şi ploaia înceta.

Într-o noapte a anului 1977, în timpul cutremurului de pământ, maicile şi surorile au alergat la icoana Maicii Domnului şi mare le-a fost mirarea, când au văzut candelele din faţa ei aprinse, nefiind aprinse mai înainte. Candelele s-au aprins de la sine.

Minunile, prin care Maica Domnului le încredinţa pe maici că este cu ele, au încetat odată cu hotărârea surorii (N) de a da icoana unei rude de a ei, care era preot, sub pretextul de a fi protejată mai bine. Din acel moment începe adevărata peregrinare a icoanei. Zadarnică s-a dovedit a fi împotrivirea celorlalte maici de a nu da icoana şi de a priveghea la chilia surorii Alexandra, căci aceasta, văzând că nu poate scoate icoana din chilie ziua, pentru că era păzită de maici, a acoperit-o cu o pânză şi în toiul nopţii a dus-o la o maşină care aştepta mai la deal de mănăstire, lângă cimitir.

Din acel moment sora (N) nu a mai primit în chilia ei pe nimeni pentru a ascunde fapta săvârşită. Însă ea nu a reuşit să ascundă aceasta de inimile simţitoare care locuiau prin apropiere. Celelalte vieţuitoare au început să o mustre pentru că a îndrăznit să dea comoara mănăstirii pe mâini străini, iar Maica Domnului i-a mustrat pe cei care au scos-o din casa ei şi pe drum s-a produs un accident, în urma căruia părintele a rămas cu piciorul fracturat. Prea mare a fost hotărârea şi invartoşarea inimii lor, căci nu au priceput lucrarea dumnezeiască. Când sora (N) a înţeles greşeala pe care o făcuse, era deja târziu, pentru că rudele ei refuzau să înapoieze icoana mănăstirii.

Acum, maicile chiar rămaseră „văduve" de orice mângâiere şi pribege într-o lume ostilă lor. Atât pe cât era posibil coborau la biserica parohială din vale unde înălţau rugile lor fierbinţi şi-şi plângeau amarul, mulţumind lui Dumnezeu şi pentru bucurii, şi pentru necazuri, zicând: Slavă Domnului pentru toate!

Despre reîntoarcerea icoanei la Mănăstire putem oferi următoarele informaţii: în anul 1994 mănăstirea a fost oficial redeschisă. Obştea monahală începuse să crească. Surorile nou-venite la mănăstire au aflat istoria mănăstirii din amintirile maicilor bătrâne care mai trăiau. Nu se putea ca maicile, în povestirile lor, să evite a spune că mănăstirea deţinea o icoană făcătoare de minuni, unicul lucru pe care îl putuse salva şi care le-a fost luată într-un chip mişelesc şi despre care nu mai ştiau nimic de multă vreme.

La auzul acestora, dar mai ales în situaţia de criză prin care trecea mănăstirea, aflarea icoanei era mai mult decât ceea ce putem înţelege prin „dorită înapoi acasă". Deşi au început să caute icoana prin diferite metode după indicaţiile oferite de maicile bătrâne, zadarnică le-a fost căutarea, nimeni nu le-a putut da vreo informaţie corectă despre locul unde s-ar putea afla icoana. Totul era de nedescifrat omeneşte, până într-o zi când s-a petrecut marea minune - a sunat o rudă de-a surorii (N), anunţând că peste câteva zile va aduce o icoană a Maicii Domnului. Nimeni nu a bănuit că anume aceasta va fi icoana mult căutată. Aşa se face că la 11 mai 1997 icoana a fost adusă înapoi la Mănăstirea Vărzăreşti de rudele părintelui Dumitru, cel care o luase cu maşina în toiul nopţii.

Minunile săvârşite de Maica Domnului prin icoana sa sunt nenumărate. În cinstea ei, ca semn de mulţumire pentru darul oferit, obştea maicilor a alcătuit un acatist spre lauda prea curatului ei nume, în care se conţin şi unele stihuri ce se referă la peregrinarea icoanei.

Prăznuirea icoanei se face anual în data de 17 mai, când are loc procesiunea cu icoana.

Sursa: **http://varzaresti.md/?page_id=103**

Istoria Mănăstirii Vărzăreşti

Mănăstirea Vărzăreşti este ctitoria boierului Stan Vărzari, contemporan cu domnitorul Alexandru cel bun (1399-1432), care îşi făcuse faimă în ţară tocmai prin întemeierea şi sfinţirea acestei mănăstiri, care îi poartă numele.

Nu se cunoaşte exact simţămintele care l-au determinat pe acest boier să înalţe un sfânt locaş, dar există, fără îndoială, o memorie anonimă cu izvoare ancestrale, având nuanţă folclorică, în răsfrângerile căreia acest eveniment s-a transfigurat hiperbolic, devenind legendă.

Stan Vărzari nu era deloc un boier de nebăgat în seamă de domnitorul Alexandru cel bun, care, ori de câte ori trecea Prutul în lungile sale călătorii administrative sau pentru vânătorile de zimbri, urşi, căprioare şi mistreţi în codrii Moldovei, nu uita să intre şi să ospăteze în casa acestui boier.

În proprietatea acestuia fiinţau şi două cătune cu denumiri arhaice: Tăbăieşti şi Văscoaie, care stăteau în calea drumeţilor spre Cetatea Albă. Aşa se făcea că aceste două cătune serveau drept gazdă pentru primul popas făcut după trecerea Prutului.

Mare trebuie să fi fost inima boierului Stan Vărzari, pentru că nu s-a gândit doar la cele trupeşti ale locuitorilor şi drumeţilor, ci şi la cele sufleteşti, fiind parcă cutremurat de cuvântul evanghelic „Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câştiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Mt.16:26).

Cutremurat de acest gând măreţ, boierul începuse a se frământa pentru aflarea unui loc vrednic de a înălţa un sfânt locaş. Şi „de acum o săptămână închegată boierul Stan Vărzari umbla abătut, frământat de gânduri.

***

Un ţăran îndrăzni să-l întrebe:
- Ce, cucoane, te roade vreo durere?

În cele din urmă boierul se destăinui:
- Mi s-a arătat mai ieri noapte în vis un înger ocrotitor, m-a luat de mână şi m-a suit pe colina cu nucari bătrâni, de la prisacă, şi mi-a arătat un izvoraş scâncind. „Iată, vezi boiere, aici să înalţi Mântuitorului nostru un locaş sfânt, ca să ai cu ce veni după pristăvire la poarta Raiului”. Şi mă gândesc când şi cum să aşez o mănăstire.

- E un îndemn la fapte bune, boiere!, îl susţinură mai mulţi ţărani.

- Dar care-i deosebirea dintre biserică şi mănăstire?, ţinu să se lămurească o ţigancă mai vorbăreaţă.

- Călugării şi fraţii, daţi în slujbă la schit sau mănăstire, explică Stan Vărzari, n-au dreptul să lege cu muierile căsătorii, pe când preoţii de la biserici pot să-şi aibă familiile lor.

- Şi-i bună, boiere, o asemenea treabă, să trăieşti o viaţă ca un pustnic?, prinse şi mai mult curaj aceeaşi ţigancă.

- Iaste cum iaste, dar noi vom începe să zidim pe acest loc, scăldat de soare, o mănăstire, pe puterile noastre, luminaţi de Cel de Sus, puse punct discuţiei moşierul.

- Facă-se voia dumitale, boiere!, i s-au închinat cu plecăciune slugile.

În curând carele trase de 2-3 perechi de boi începuseră să aducă din pădure bârne lungi şi drepte, nuiele, cuie de stejar şi corn.

La sfinţirea mănăstirii au venit feţe bisericeşti din satele vecine, de la Huşi şi Iaşi, boieri de Divan de la Suceava, lume de pe lume.

- Ai înălţat, frate Stan, o icoană a sufletului în codrii noştri!, îl bătu cu palma pe umeri vecinul de moşie boierul Şendrea. Fac danie mănăstirei livada de pruni din apropierea ei, stâna cu tot cu oi şi această pungă cu galbeni.

Şendrea vântură aurul din săculeţul cusut din piele de căprioară şi adaugă:
- Alexandru Vodă a făgăduit că în drum spre Cheşenăul Roşu de la Nistru îţi va poposi la mănăstire. Deocamdată Măria sa ţi-a trimis voroave de laudă.

După slujbă şi ospăţul dumnezeiesc câteva slugi au cerut învoirea boierului Vărzari ca să se facă fraţi şi călugări la mănăstire.

- Îţi jurăm, mărite, că nu vei trage cu obrazul din pricina noastră".

Astfel, prin rânduială divină, ia fiinţă prima mănăstire de pe malul stâng al Prutului.

&&&

Mănăstirea Vărzăreşti a început cu o bisericuţă de lemn, împrejmuită cu un gard împletit din nuiele şi o răstignire la poartă. Iar ca proprietate avea prima danie făcută de boierul Şendrea: livada de pruni din apropiere, stâna cu oi şi o pungă cu galbeni. Aşa se explică de ce satul ce-i poartă numele - „Şendreni", se extinde în podgoriile din preajma mănăstirii.

Prima atestare documentară a Mănăstirii Vărzăreşti datează cu 25 aprilie 1420, data emiterii unui act de către Alexandru voievod, Domnul Ţării Moldovei, în vederea daniilor făcute lui Pan Vena vornicul pentru dreapta şi credincioasa lui slujbă: *„Cu mila lui Dumnezeu, noi Alexandru voevod, Domnul Ţării Moldovii, facem cunoscut şi cu această carte a noastră tuturor cari vor căuta la dânsa sau o vor auzi citindu-se, că această adevărată slugă şi credincios boer, pan Vena vornic a slujit mai înainte sfânt răposaţilor noştri înaintaşi, cu dreaptă şi credincioasă slujbă cătră noi, l-am miluit cu osebita noastră milă şi i-am dat în Ţara noastră a Moldovii satele, anume Corneştii şi Miclăuşeşti şi Lozova şi Săcărenii şi Dvorniceanii şi Dumeştii şi Ţigăneştii şi Lavreştii şi Sadova şi Homiceştii. Toate acestea să-i fie de la noi uric cu tot venitul lor, lui şi copiilor lui şi nepoţilor lui şi strănepoţilor lui şi răstrănepoţilor lui şi întregii seminţii a lui, cine se va alege mai de aproape nestri-cat niciodată în vecii vecilor.*

Iar hotarul acestor sate ce sânt pe Bucovăţ, începând de la mănăstirea lui Vărzar, pe deasupra prisăcii lui Acibcu, pe deasupra Gorodiştei, la vârful Lozovei, la podul lui Gârlanci, de la fântâna mică la fântâna cea mare, iar dela fântâna cea mare, pe deasupra la poiana Târnovsca, din poiana lui Chiprian, Molovatele lui la Bucovăţ, din lunca cea mică şi către Porosăci la gura Pituşcăi, la seliştea lui Tigomir, iar de la seliştea lui Tigomir pe deasupra Homiceştilor şi pe la obârşia Sadovei şi de la obârşia Sadovei, la gura Conelii, iar de la gura Conelii, pe deasupra la mănăstirea lui Vărzar. Şi în acest hotar să-şi întemeieze prisăci, câte va putea să-şi întemeieze şi îi întărim vechile hotare, pe unde au umblat din veac. […]

Şi pentru mai bună întăritură tuturor celor de mai sus scrise, am poruncit slugii noastre, credinciosul pan Isaiea logofăt, să scrie şi să lege pecetea noastră, cătră această carte a noastră,

În Suceava, în anul 6928 aprilie 25 zile.”

Faptul că Mănăstirea lui Vărzari este menţionată de către domnitor ca punct de hotar în acest act ne determină să afirmăm că Mănăstirea Vărzăreşti, la acea dată, se bucura de o mare popularitate nu numai în rândul localnicilor, ci şi în rândul boierimii şi al domnitorului şi că era întemeiată cu mult mai înainte de data semnării acestui act.

După cum am menţionat anterior, boierul Stan Vărzari ctitorise o mănăstire destul de modestă, cu o bisericuţă de lemn, fapt ce se întâmplă, adesea, celor care ard de nerăbdarea înălţării unui locaş sfânt. Până în 1770, mai multe mărturii despre această mănăstire şi referitor la organizarea ei, nu extistă. Nu putem aprecia nici hramul bisericuţei de lemn, nici povăţuitorul fraţilor adunaţi în obştea mănăstirii, nici felul vieţuirii: de sine sau chinovială, nici dacă s-a mai construit ceva între timp. Un singur lucru se ştie: în 1770, mănăstirea este refăcută, reconstruită, reînviată, după ce fusese pustiită de tătari de mai multe ori. Anul pustiirii mănăstirii de către tătari, de asemenea, nu este menţionat nicăieri, ceea ce ne determină să credem, având în vedere cursul istoriei Ţării Moldovei, că pustiirea mănăstirii e rezultatul mai multor tentative de jefuire şi tâlhărie dintre anii 1538-1770.

După cele întâmplate, în anul 1770 preotul Vasile (Varlaam în călugărie) şi feciorul său Constantin Măcărescu, ridicat în rangul clerical de protopop, se apucară, ajutaţi de răzeşii şi ţăranii localnici, să reînvie mănăstirea lui Vărzari. Referitor la aceasta, un document păstrat în arhiva mănăstirii ce datează din 15 decembrie

1820, emis sub nr. 56 de către Departamentul Exarhatului Chişinău, menţionează faptul că Varlaam Măcărescu este ctitorul Mănăstirii Vărzăreşti, iar lucrările de construcţie a bisericii sunt efectuate de maiorul Ioan Măcărescu şi fratele său Fiodor, probabil rude ale acestui monah Varlaam. De această dată, mănăstirea nu a mai fost reconstruită pe propria ei temelie. Nu se ştie din ce motive, dar a fost strămutată pe un pisc viguros, numit Dealul Morilor, 3 km mai la sud de vechea aşezare.

Abia în anul 1796 lucrările de reconstrucţie a Mănăstirii lui Vărzari au fost finisate. Complexul monastic deţinea o bisericuţă din lemn, acoperită cu şindrilă, aşezată pe o temelie de piatră, cu hramul Sfântul Dimitrie izvorâtorul de mir, nişte chilii din bârne şi scânduri pentru călugări, o clopotniţă cu două clopote - toate împrejmuite cu un gărduleţ josuţ de nuiele. Mănăstirea era înregistrată şi făcea ascultare de Exarhatul Mănăstirilor şi Schiturilor din ţinutul Orhei.

Documentele de epocă atestă faptul că Stan (nu se are în vedere ctitorul mănăstirii Boierul Stan) şi fraţii Arteni şi Gavril Vărzari au dăruit mănăstirii, în 1801, moşia Vărzăreşti, pe care se afla mănăstirea.

Mănăstirea lui Vărzari era recunoscută ca mănăstire de bărbaţi, însă ştiri privitor la stilul şi forma vieţii acestora nu se păstrează nicăieri. Am putea bănui că aici va fi existat o obşte călugărească organizată potrivit regulilor statornicite de vestiţii părinţi ai monahismului sau va fi fost o viaţă călugărească „de sine”. Dar credem, alături de cercetătorii Istoriei Bisericii Ortodoxe Române, că aşezările călugăreşti din acel timp, care îşi duceau viaţa în cadrul formaţiunilor teritoriale premoldave, erau modeste, doar nişte sihăstrii. Călugării vieţuiau de bună seamă idioritmic, în schituri construite din lemn, ascunse în poienile codrilor, în văi sau în munţi, având un orizont modest de cultură, mai mult populară, întreţinut de viaţa creştină.

Un moment important în viaţa monahală din Mănăstirea Vărzăreşti a avut loc în anul 1815, când au fost strămutate aici monahiile de la schitul Cosăuţi. Din 1770, când s-a reînfiinţat mănăstirea, până în 1815 obştea monahală a fost îndrumată de protopopul Constantin (1770-1800), egumenul Ioan (1800-1808) şi arhimandritul Victor (1808-1815), care a fost ultimul stareţ al fraţilor de aici.

Din 1815 până în 1959, anul închiderii mănăstirii de către regimul comunist, maicile au fost povăţuite de către monahiile: Sinclitichia (1815-1817), Nazaria (1817-1819), Anisia (1819-1835), Tecla (1835-1860), Olga (1862-1865), egumena Olimpiada (1865-1881), Fevronia (1881-1888), Augustina (1888-1916), Evlalia (1916-1943) şi ultima stareţă - monahia Platonida (1943-1959).

Cel mai mare număr de vieţuitoare pe care l-a avut Mănăstirea Vărzăreşti a fost de 135 de persoane în afară de stareţă, în anul 1918.

Printre activităţile remarcabile care s-au desfăşurat după stabilirea călugăriţelor în Mănăstirea lui Vărzari, perioada 1815-1959, se enumeră: construcţia unei biserici de piatră cu încălzire, în 1863-1868, lângă vechea biserică se începe construcţia unei biserici de piatră, iar apoi un corp de chilii de lemn; toate fiind făcute doar cu ajutorul şi milostenia credincioşilor, biserica zidită din piatră va purta harmul „Naşterii Maicii Domnului", schimbarea iconostaselor din ambele biserici, extinderea bisericii cu hramul Sfântul Dimitrie, sporirea averii mănăstireşti, întărirea zidurilor mănăstireşti şi racordarea mănăstirii la apă curentă. Pe plan cultural şi misionar se nominalizează: înfiinţarea unei şcoli de fete în anul 1904, înfiinţarea unui spital de caritate tot în acest răstimp, sponsorizarea Seminarului Teologic din Chişinău şi agape pentru oamenii nevoiaşi.

ПОХВАЛЬНЫЙ ЛИСТЪ.

Кишиневскимъ Уѣзднымъ Отдѣленіемъ Кишиневскаго Епархіальнаго Училищнаго Совѣта данъ сей похвальный листъ учен... церковной школы ... за примѣрное поведеніе и ... успѣхи въ на...

Кишиневъ, 190.. года ... дня

Totul ar fi fost frumos şi bine, într-o prosperare şi înflorire continuă, dacă după război, nişte nătărăi botezaţi în bisericile noastre, dar care purtau la piept carnetele purpurii cu chipul chel al unui mare antihrist, nu şi-ar fi şters picioarele de sfintele icoane. Era cam pe la Duminica mare, în 1959, când podgorenii din Şendreni şi Vărzăreşti se adunaseră evlavioşi în faţa altarului, aduseseră cu ei colaci, lumânări şi cireşe coapte, dar slujba a fost întreruptă brutal, în mod batjocoritor, urmând apoi actele de jefuire.

Din istoria Mănăstirii, păstrată şi transmisă prin viu grai, aflăm modul cum se împotriveau maicile şi surorile devastării nemiloase. Se zice că maicile au prins acel curaj mucenicesc de a apăra cu orice preţ biserica şi cele sfinte. Astfel, când camioanele ce erau încărcate deja cu podoabele bisericeşti trebuiau să se pornească, maicile se puneau în genunchi în faţa maşinii într-un şir, vrând să răscumpere cele sfinte cu propria lor viaţă. Când maşina era în dreptul unei maici su trecea de ea, aceasta alerga repede la sfârşitul rândului constituind un şir neîntrerupt. Dar în cele din urmă s-a dovedit că teroarea comunistă era cu mult mai puternică decât împotrivirea lor.

Biserica de vară „Sfântul Dimitrie” deveni în scurt timp depozit, iar cea de iarnă, cu hramul „Naşterea Maicii Domnului”, a fost transformată în club, unde triumfa desfrâul, demagogia şi minciuna. Cu timpul biserica „Naşterea Maicii Domnului” s-a ruinat, iar din biserica Sfântul Dimitrie au rămas doar zidurile, că-ţi venea să le plângi de milă. Chiliile au fost date şcolii primare pentru amenajarea a câtorva clase strâmte şi întunecoase. Bietele maici de la mănăstire au rămas doar cu sufletul lor neîntinat, rugându-se pentru barbari să le lumineze Dumnezeu minţile… Încă e bine că nu le-au luat şi toate chilioarele mici şi sărăcăcioase, care şi azi mai rezistă intemperiilor, încingând ca un brâu curtea mănăstirii.

După trei decenii de devastare, numai vânturile mugeau pe vârfurile dealurilor, iar cupola bisericii abia se mai întrezărea printre scârţiitul bucăţilor de tablă ruginite, care abia se mai ţineau de „nervurile” cupolei. Numai după coastele abrupte ale dealurilor, zărind chiliile ruinate, puteai aprecia că a fost cândva o aşezare monastică pe acest loc. Vântul din miază-noapte sufla peste poienile din împrejurimi, totodată agitând şi buruienile din curtea mănăstirii, care se întreceau crescând în înalţime. Totul era pustiu şi în paragină. Dacă voiai să te adăposteşti de aerul rece şi pătrunzător, o puteai face doar cu gândul, privind către Sfântul Altar, la copacul stufos care-şi adăpa seva în interiorul lui. Privind la pictura mai mult ştearsă de pe pereţii bisericii, la tencuiala care abia mai atârna şi la scările interioare, de care erai sigur că nu vor mai putea fi urcate vreodată - nu-ţi mai încolțea în inimă nici un

sâmbure de nădejde, decât dacă priveai la pomul înverzit din Altar care îşi întindea viguros braţele sale, prefigurând, parcă, reînvierea acestui locaş.

Atunci când nimeni nu se mai încumeta a crede că va exista o şansă de a scoate de sub ruini şi cenuşă Mănăstirea Vărzăreşti, parohul comunei Vărzăreşti, pe atunci preotul Vasile Plăcintă, îşi asumă responsabilitatea de a face primii paşi în vederea renaşterii mănăstirii.

Astfel, în 1990 Mănăstirea Vărzăreşti reînvie pentru a treia oară şi îşi deschide larg porţile pentru cei pe care Mântuitorul îi cheamă: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi" (Mt. 11:28). Primele lucrări de reconstrucţie a mănăstirii au fost începute de părintele Vasile Plăcintă împreună cu un grup de activişti şi credincioşi. Ulterior aceste lucrări au fost continuate de preotul Serghei Novac, numit paroh după decesul părintelui Vasile, care a supravegheat derularea lor până la numirea stareţei în 1994 - monahia Gheorghia (în lume Claudia Plăcintă). Din data numirii ei în funcţia de stareţă, ea a preluat desfăşurarea activetăţilor de reconstrucţie a mănăstirii împreună cu egumenul Serafim Plăcintă, duhovnicul mănăstirii.

Prima Liturghie în Mănăstirea Vărzăreşti, după devastarea comunistă, s-a săvârşit în anul 1995, în ziua hramului bisericii de vară, Sfântul Dimitrie.

În anul 1997, Mănăstirea Vărzăreşti primeşte din nou întru ale sale locaşuri pe Împărăteasa Cerului şi a Pământului, care a fost dusă tâlhăreşte de la Mănăstire - icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, de la Mănăstirea Vărzăreşti.

Tot în acest an se construieşte corpul de chilii pentru maici prin aportul adus de credincioşii din ţinutul Cernăuţi, unde au fost trimise două monahii pentru colectă în acest scop.

Lucrările strict necesare pentru a se putea sluji în mănăstire s-au finisat în anul 2000. În ziua prăznuirii Sfântului Dimitrie, Mănăstirea a fost târnosită.

Biserica de iarnă cu hramul „Naşterea Maicii Domnului" a fost demolată până la temelie, iar reconstrucţia ei nu a mai fost posibilă. Tot ce s-a mai păstrat referitor la ea este proiectul care se păstrează în arhiva mănăstirii şi poze în stadiul de ruină.

Din activităţile recente desfăşurate se enumără:

În anul 2007 s-a început pictura mănăstirii.

În 2008 a fost demolat un corp de chilii vechi cu intenţia de a construi un hotel pentru pelerini și ateliere. Celelalte căsuţe vechi, care au servit ca şi chilii, mai sunt încă locuite de maicile bătrâne, deşi se află într-o stare rea.

La 31 decembrie 2008 a avut loc un incendiu, care a afectat un corp de chilii.

În primăvara anului 2009 s-a finisat pictarea altarului.

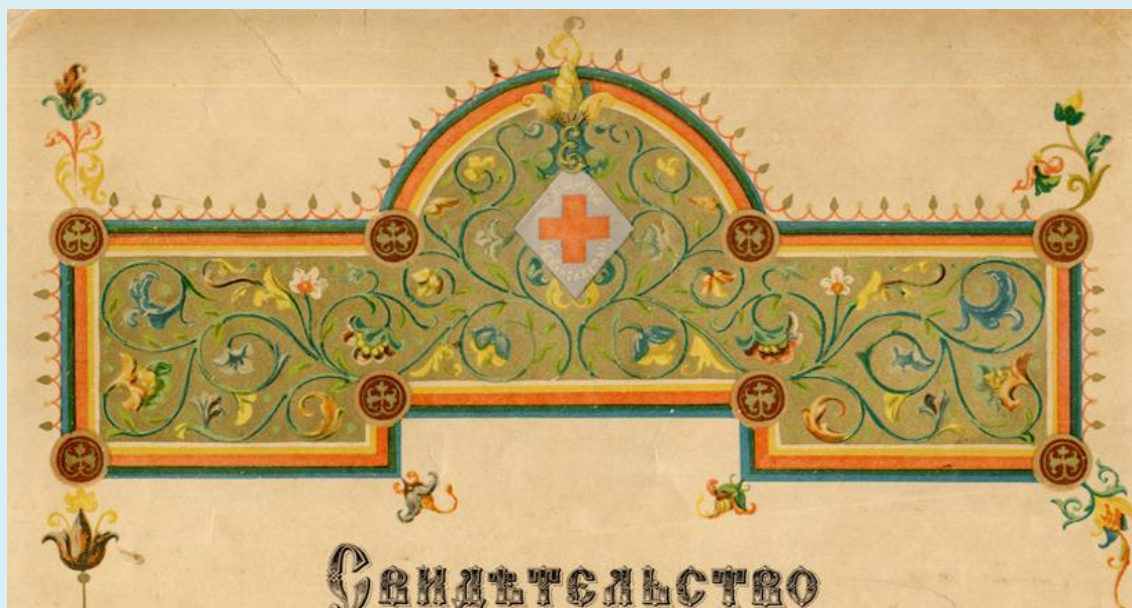
În ceea ce priveşte gospodăria mănăstirească, precizăm că în anul 1995 a fost construit primul grajd şi prima stână a mănăstirii, unde, din mila creştinilor, s-au adunat 10 vite şi 85 de oi.

Având în vedere faptul că mănăstirea e poziţionată pe vârful dealului, ea era lipsită de apă. Despre vechiul apeduct nici nu s-a mai pomenit. Aşa că a fost nevoie de a se realiza unul nou, cu o lungime de 3 km, lucrare care s-a efectuat în anii 1998-1999.

În anul 1996, Mănăstirea a fost unită la reţeaua telefonică. Tot ce s-a menţionat până acum s-a realizat doar cu ajutorul creştinilor.

Referitor la proprietatea mănăstirii, menţionăm că în anul 1995 au fost înapoiate mănăstirii 7 ha de pământ, cel mai îndepărtat, de la hotarul cu satul Vărzăreşti şi cel mai de proastă calitate. Pentru aceasta Mănăstirea a fost nevoită să-l schimbe de două ori, până când a rămas cu pădurea de pe vârful dealului.

Martoră oculară a istoriei zbuciumate a poporului cuprins între albele celor două fluvii, Mănăstirea Vărzăreşti a fost, este şi va fi solul Ortodoxiei pe meleagurile moldave, spaţiu al liniştii şi singurătăţii, un popas în călătoria spre drumul regăsirii cu sine însuşi şi cu Ziditorul nostru - Dumnezeu.

Свидѣтельство

Состоящій подъ Августѣйшимъ покровительствомъ Ея Императорскаго Высочества Великой Княгини Елисаветы Өеодоровны Комитетъ для усиленія средствъ Елисаветинской Общины сестеръ милосердія Россійскаго Общества Краснаго Креста для постройки больничныхъ бараковъ и увеличенія числа сестеръ милосердія симъ предоставляетъ Монахинѣ Аглаидѣ Кужуклувъ право ношенія серебрянаго жетона въ память сдѣланнаго ею Комитету пожертвованія.

С. Петербургъ 23 Декабря 1904 года

Предсѣдательница Марія Васильчикова

Завѣдующій жетоннымъ отдѣломъ
Тов. Предсѣдательницы [illegible]

№ 64962

Свидѣтельство.

Состоящее подъ Августѣйшимъ покровительствомъ Государыни Императрицы Александры Ѳеодоровны Попечительство Императорскаго Человѣколюбиваго Общества для сбора пожертвованій на воспитаніе и устройство бѣдныхъ дѣтей въ мастерство симъ удостовѣряетъ, что

монахиня Аглаида

имѣетъ право ношенія золотого жетона, установленнаго Совѣтомъ Императорскаго Человѣколюбиваго Общества для жертвователей означеннаго Попечительства.

С. Петербургъ, 28 Іюля 1904 года.

И. д. Предсѣдателя Попечительства

Завѣдывающій Жетоннымъ Отдѣломъ

№ 26173

ARHIEPISCOPIA CHIŞINĂULUI ŞI HOTINULUI

GRAMATĂ

Noi, GURIE, din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscopul Chişinăului şi Hotinului, pe baza referatului Consistorului Duhovnicesc cercetând zelul şi dragostea cu care [illegible] din parohia [illegible], cercul , judeţul Vărzăreşti îşi împlineşte misiunea sa pastorală creştină, şi dorind să împlinim cu dreptate învăţătura sf. Apostol Pavel, dată ucenicului său Timotei ca „Preoţii cari'şi împlinesc bine dregătoria, de îndoită cinste să se învredniciască, mai ales ceice se ostenesc în cuvânt şi în învăţătură", i-am acordat rangul onorific de [illegible]

Ca o mărturie a cinstirei ce i-am făcut, i se eliberează această gramată, scrisă la Chişinău, reşedinţa Noastră arhiepiscopală, azi [illegible] şi întărită cu sigiliul şi cu iscălitura Noastră şi a Consistorului Duhovnicesc.

Arhiepiscop Gurie

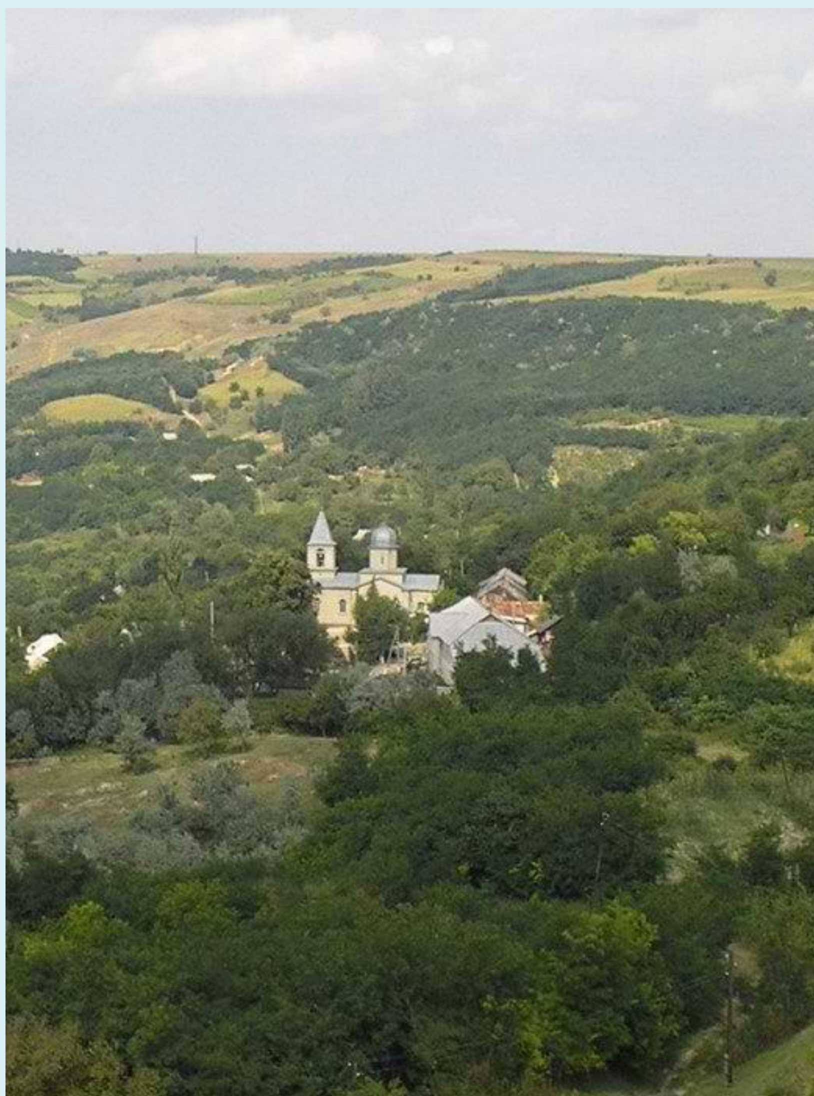
MEMBRII CONSISTORULUI DUHOVNICESC

SECRETAR GENERAL

TIPOGRAFIA EPARHIALĂ CHIŞINĂU

Sursa:
http://varzaresti.md/?page_id=129

Mănăstirea „Naşterea Maicii Domnului” Vărzăreşti

Mănăstirea de maici cu hramul ″ Naşterea Maicii Domnului″
Stareţa mănăstirii - egumena Gheorghia (Claudia Plăcintă)
Adresa: Mănăstirea ″ Naşterea Maicii Domnului″
s.Vărzăreşti, r-n. Nisporei;
Republica Moldova
MD-6439

E- mail: manastirea@varzaresti.md

Site: varzaresti.md

Traseu: Mănăstirea Vărzăreşti este situată la 70 km de or. Chişinău, lângă satul Vărzăreşti din r-nul Nisporeni, şi la 32 km faţă de cea mai apropiată gară - Bucovăţ. Accesul la mănăstire pentru pelerini şi vizitatori se poate face prin cele două artere care leagă mănăstirea de capitala ţării: o şosea care şerpuieşte pe vale, prin Străşeni şi Vorniceni spre Nisporeni, iar alta, şoseaua Poltava, ce străbate Codrii, ocolind mănăstirile Condriţa, Căpriana şi Hîncu.

Cea mai veche vatră de rugăciune din spaţiul dintre Nistru şi Prut, ctitorie a boierului Stan Vărzari, Mănăstirea Vărzăreşti este atestată documentar la 25 aprilie 1420 într-un act emis de către Alexandru voevod (aprilie 1399 - ianuarie 1432), Domnul Ţării Moldovei, în vederea daniilor făcute lui Pan Vena vornicul, pentru dreapta şi credincioasa lui slujbă.

Deşi este pomenită numai la această dată, Mănăstirea Vărzăreşti a fost întemeiată cu mult mai înainte de data semnării acestui act, din considerentul că era destul de populară la acea vreme, din moment ce a servit drept punct de reper pentru trasarea hotarelor moşiereşti.

Mănăstirea este situată la 70 km de or. Chişinău, lângă satul Varzăreşti din r-nul Nisporeni, şi la 32 km faţă de cea mai apropiată gară - Bucovăţ.

Complexul monastic de la Vărzărești are o planificare deschisă şi lejeră. Pe un soclu consolidat cu contraforturi joase şi masive se înalţă biserica principală cu hramul „Sfântul Dimitrie”, în partea nordică şi cea estică a bisericii sunt situate chiliile, asemănătoare caselor de locuit.

Arhitectura mănăstirii respectă arhitectura tradiţională moldovenească, combinată cu elemente ale clasicismului tardiv. Formele clasicizante sunt cele ce determină aspectul arhitectural şi artistic al bisericii. Ea are o lungime de 27 m şi o lăţime de 11 m.

Până în prezent a fost restaurată biserica Sfântul Dimitrie (în interior încă nu sunt fina-lizate toate lucrările de restaurare, se lucrează la pictură). A fost construit un bloc locativ pentru maici, dotat cu bucătărie, trapeză, brutărie, prescurărie şi croitorie, care la momentul actual se află în reconstrucţie.

Acum obştea mănăstirii Vărzărești întruneşte 12 monahii, 2 maici-rasofoare şi 25 de ascultătoare, stareţă - egumena Gheorghia (Claudia Plăcintă), duhovnic Arhim. Serafim Plăcintă şi 2 părinţi slujitori.

Mănăstirea este amplasată pe un loc deosebit de pitoresc - o colină înaltă (una dintre cele mai mari altitudini ale țării: 391 m), cu o vegetaţie abundentă. Este zidită la 3 km mai spre sud faţă de vechea aşezare, având şi deschidere spre sat.

Pitorescul ansamblului se datorează mai ales faptului că mănăstirea este amplasată pe un loc ridicat (satul fiind situat în vale), care accentuează dominanta ei verticală.

Astfel, mănăstirea poate fi observată de la distanţă, fapt ce constituie un stimulent psihologic pentru credincioşi. Deschiderea mănăstirii spre sat relevă dubla misiune pe care a avut-o aceasta de-a lungul timpului, mai întâi cea istorică - rolul de fortăreaţă, fiind clopotul protector al ţinutului Lăpuşnei, şi cea spirituală - prin care s-a împletit credinţa străbună cu destinul neamului.

Deşi, oarecum, retrasă de văzul lumii, accesul la mănăstire pentru pelerini şi vizitatori se poate face prin cele două artere care leagă mănăstirea de capitala ţării: o şosea care şerpuieşte pe vale, prin Străşeni şi Vorniceni spre Nisporeni, iar alta ce străbate pădurile pitoreşti de pe dealuri, ocolind Mănăstirile Condriţa, Căpriana şi Hâncu.

Printre mănăstirile Republicii Moldova, Mănăstirea Vărzăreşti este unică prin faptul că păstrează vie amintirea şi spiritul vremurilor trecute: prin chiliile construite la sfârşitul sec. XIX - începutul sec. XX, care, deşi se află într-o stare deplorabilă, stau mărturie de trecerea grăbită a timpului spre veşnicie.

Mănăstirea Vărzăreşti este un punct de atracţie nu numai prin faptul că este cea mai veche mănăstire din spaţiul basarabean şi că menţine un duh de sihăstrie, chiar dacă se află în apropiere de sat, dar şi din motivul că găzduieşte sub ale sale bolţi icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, cunoscută sub numele „de la Vărzăreşti”, o părticică din lemnul Sfintei Cruci, precum şi multe părticele de moaşte ale sfinților care, prin prezenţa lor, îndeamnă atât vieţuitoarele din mănăstire, cât şi pelerinii credincioşi să păstreze duhul trăirii autentice a vieţii întru Hristos.

Vezi istoria şi acatistul în cinstea icoanei făcătoare de minuni de la Mănăstirea Vărzăreşti:
https://www.nouagalilee.info/2011/03/acatistul-maicii-domnului-in-cinstea-icoanei-facatoare-de-minuni-de-la-manastirea-varzaresti/

Pe teritoriul mănăstirii se află o biserică şi un paraclis:
- biserica cu hramul „Sfîntul mare mucenic Dimitrie”;

- paraclis cu hramul ″ Naşterea Maicii Domnului″.

Sfinţenii:

În mănăstire se află:

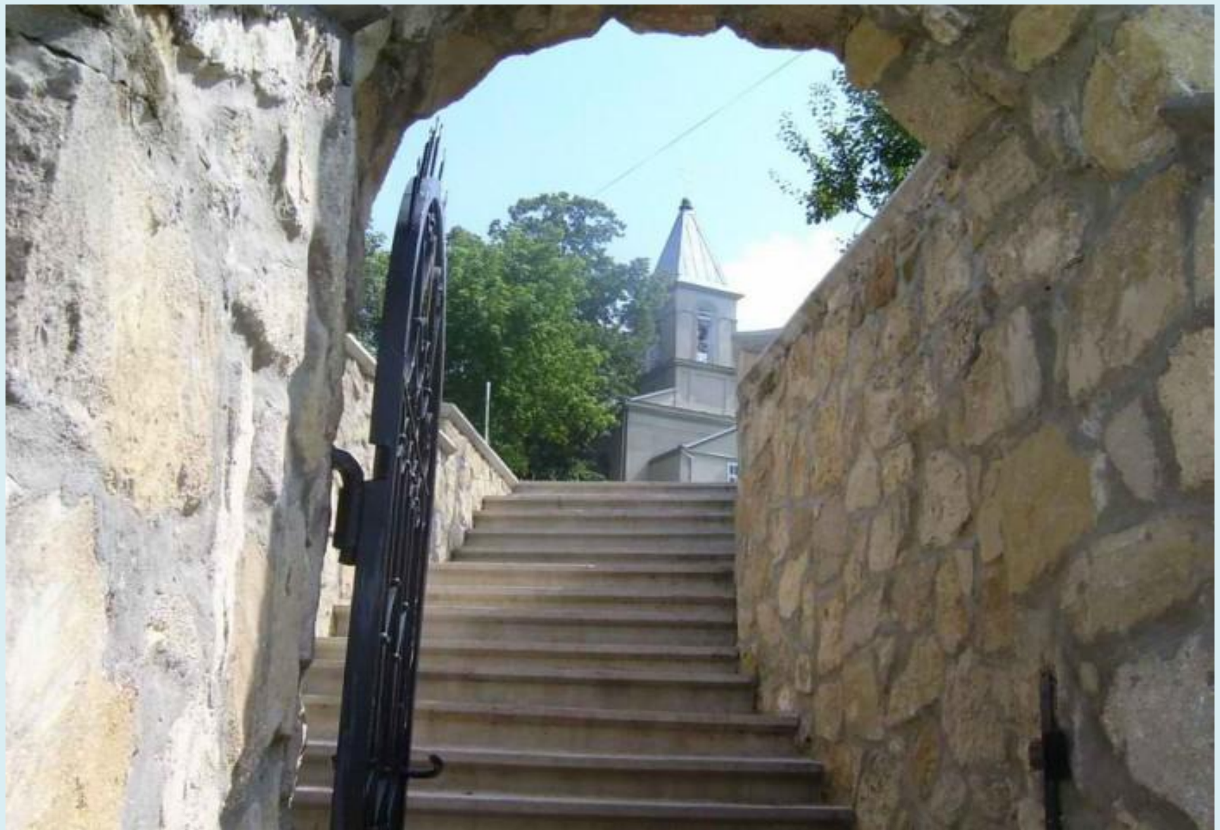
Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Vărzăreşti în chivot de lemn.

Părticele de moaşte a mai multor sfinţi:

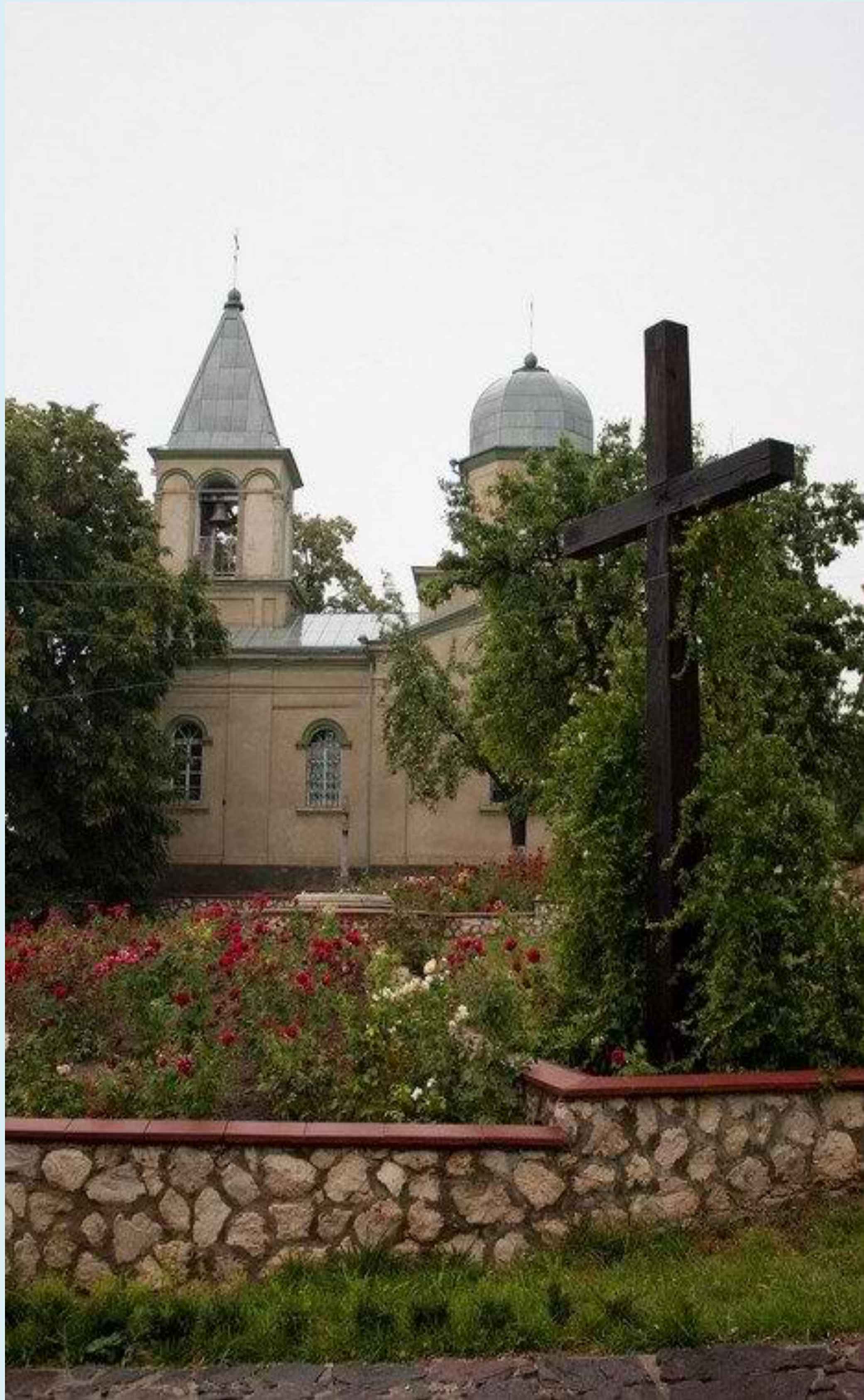
- Sfântul ierarh Nicolae, făcătorul de minuni din Mira Lichiei;
- Sfântul ierarh Ambrozie al Mediolanului;
- Sfântul ierarh Stelian;
- Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă;
- Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir;
- Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon;
- Sfântul mare mucenic Mercurie;
- Sfânta întâia muceniţă şi întocmai cu apostolii Tecla;
- Sfântul mare mucenic Dionisie al Mediolanului;
- Sfântul mucenic Antim al Nicomidiei;
- Sfântul cuvios Ambrozie de la Optina;
- Sfinţii cuvioşi părinţi de la Optina: Moise, Antonie, Macarie, Leonid, Ilarion, Anatolie, Isachie, Iosif, Varsanufie, Anatolie, Nectarie;
- Sfântul cuvios Serafim de la Sarov;
- Sfinţii cuvioşi Iov şi Amfilofie de la Poceaev;
- Sfântul cuvios Alexie din Carpaţii Rusiei;
- Sfântul cuvios Moise ungurul de la Pecersкa;
- Sfântul cuvios Iona de la Кiev;
- Sfântul cuvios Teofil cel nebun pentru Hristos de la Кiev;
- Sfântul cuvios Alexie de la Кiev;
- Sfântul cuvios Teoctist;
- Sfinţii cuvioşi părinţi ucişi în Sinai şi Rait;
- Fericita maică Matrona de la Moscova.

Biserica “Sfântul mare mucenic Dimitrie”

SF. M. MUCENIC DIMITRIE

Bucură-te milostivă Maică, ocrotitoarea românilor şi a celor care ţi se roagă cu credinţă!